

Publicerad 2008-05-17 19:09 av Me-linda

Sagan om en karlakar! från norra Norrlands inland

Det var en gång en kara kar! som bodde i svettpyr! 1,5 planare i norra norrlands inland. Han klev varje morgon upp klockan 5 för att hinna hämta den tunna nyhetsblaskan före grannarna och för att visa att han minsann inte låg på latsidan. Medan kaffekannen visslade på den vedeldade spisen läste han som vanligt dödsannonserna först. Han följde nyfiken texten med sin vedklyvsavhuggna fingertopp och skrattade förnöjt över att hans satkärring till exfru klivit över på andra sidan. När kaffekannen som vanligt kokade över fräste han ilsket så katta for under bordet. Idag vankades vedhuggning, det ultimata kara karls jobbet enligt honom själv. Efter en slurk blaskigt kaffe på fat med sockerbit klev han i sina urinindränkta hängselbyxor, drog stålkammen genom det gråfjuniga håret och log mot sig själv i rakspegeln. Kanske skulle han hinna raka sig innan hemtjänsten kom med middagsmaten. Fru Eliasson var ju en riktig läckerbit och kanske fick han nypa henne i stjärtamentet om han såg välvårdad ut. Fru Eliasson var en spinkig surkart med hårspols lockigt hår. Hon fnyste så snoret rann åt kara karls skämt om bröst och andra olämpligheter. Kara karln skrattade med sin hesa cigarettstrupe åt Fru Eliassons reaktion. Hösten hade gjort sig hörd och kara karln la in några extra vedpinnar i vedspisen innan han hjulbent begav sig ut på vedbacken. För varje yxhugg gav han ifrån sig ett djuriskt illvrål så grannarna vände sig i sina sängar och skatorna förvirrat flaxade iväg. Kara karln var inte speciellt omtyckt i den lilla byn. Han visste alltid bäst om allting och tog alltid sista ordet. "Jo, jag har ju några år på nacken och vet en hel del om det mesta, så jag tror inte jag har fel nu heller". Grannarna gav honom sista ordet och vände surt på klacken. Men en gång var det nära att bågaren skulle rinna över för tonårgrabben Anund. Kara karln vräkte ur sig att "jag kan minsann göra det bra mycket skönare för dig än vad din flickvän kan göra. Se bara, jag har inga tänder som skaver din lilla pinne." Kara karln drog läppen över det illröda tandköttet och skrattade med sin hesa cigarettstrupe. Anund fräste och svor på vanligt tonårsvis "gubbjävel" och cyklade med ofrillvilligt stånd på bakhjulet hem.

Mörkret ven runt husknuten när kara karln gjorde kväll och gick in. Det dröjde inte länge innan Fru Eliasson parkerade leasingbilen utanför kara karls järnbro. Potatis, fläsk och löksås stod på matsedeln denna eftermiddag. Kara karls favoritmat. Det enda bekymret var att hans mage inte tålde lök så bra. "Katta får sova ute i natt", vrål skrattade han hest så tandköttet lyste rött. Fru Eliasson fnyste och vände sig surt mot diskbänken och började diska dagens skörd så skummet yrde. Plötsligt kände hon ett svidande nyp i stjärt skinnet. Vrålände nöp hon tag i hans fingrar tills hon blånade i ansiktet. Kara karln höll god min och fortsatte skratta än mer hysteriskt. Fru Eliasson kväljdes om vartannat av hans svettlukt och röda tandkött. Snabbt bytte hon grepp till hans hals. Hon klämde tills det knakade och skrattet övergick till ett bubbelbads liknande gurglande. Fru Eliassons tankar svävade iväg till förra årets spa-weekend med arbetskamraterna, då badade de bubbelbad och fick fotmassage och så dracks det rosé.....Fru Eliasson tappade med ett leende på läpparna greppet om kara karls hals när han segnade ner på golvet. Det blev knäpptyst. Förutom kattens spinnande på kökssoffan och vedspisens knastrande. Fru Eliasson fnyste så snoret skvätte åt kara karls gapande trut och övervägde att fylla den med kattens burkmat men ångrade sig i sista sekund. Hon diskade istället klart disken, fyllde dosetten med blodtrycksmedicin och klappade katten innan hon tittade på schemat och insåg att hon måste åka vidare till nästa russingubbe. Hon backade bort från kara karls hus och stannade en stund vid infarten och fnyste åt de frostbitna blommorna i rabatten.

Kvällen blev till natt och vedspisen hade för längesedan kallnat, kara karln likaså. Katten stod vid dörren och jamade så mössen sprang in i sina hålor. Den svettinpyrda 1,5 planaren skulle aldrig mer bli sig lik. Katten blev rävmat ett år senare och grannarna vänder sig fortfarande i sina sängar av påträngande mardrömmar. Fru Eliasson sitter fnysande med platt, livlöst hår på ett gruppboende för psykiskt sjuka. Men det är en annan historia som tål att berättas en annan gång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Me-linda med Poeter.se id #16547 innehar upphovsrätten